

Méhészeti Közlöny

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár egy évre 2 frt, félévre 1 frt.

A méhészetre vonatkozó közlemények
a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez
czímzendők.
Kolozsvár, (Belmagyarutca 2. sz.)

Rendes tagok 2 frt, külső tagok 1 frtot
fizetnek,
melyért a „Méhészeti Közlöny“-t
ingyen kapják.

Kéziratok nem adatnak vissza.

A kiállításról.

Azt szokják mondani s igazuk van, a kik mondják, hogy az első behatás alatt semmiről se tanácsos ítéletet mondani, mert vagy hízélgóvé aljasít vagy igaztalanná tesz. Az ez évi Budapesten megtartott méhészeti kiállításra vonatkozó jegyzeteimet én is fiókomban hagytam pihenni, hogy majd hetek múlva, mindenféle személyi és tárgyi befolyásoktól menten írjam meg reflexióimat.

Midőn ezt most teszem: kérem a t. olvasót, tekintse e sorokat egyszerűen egyszerűen őszinte nyilvánításának. Ott, hol ennek szükségét látom, adózni fogok elismerésemmel; a hol valamit nem a közügy érdekében valónak láttam, tartózkodás nélkül mondhatok ma már ítéletet is.

E becses lapok már a kiállítás után azonnal — mint első a szaklapok között — részletes ismertetést adott, jobban mondvá referált a kiállításról, tartózkodott azonban a bírálatba bocsátkozni, majd hozta a kítüntetettek névsorát is, melyből itt-ott azt láttuk, hogy egy-egy kítüntetés vagy kimaradt, vagy pedig hibásan lett szedve. Kimaradt pl. éppen az erd. r. méh. egyik jeles vezérférfia: Gebhardt Döme 3 ezüst frtós kítüntetésével, melyet, úgy tudom, hogy egy igen előnyösen szerkesztett kaptárjáért kapott. De kimaradt az első referádából egy másik jeles méhészársunk is, midőn a kiállításon megjelent tagokról van szó. Kimaradt ugyanis az erd.

részi méhészetnek buzgó főtitkára: Szentgyörgyi Lajos, kit pedig ott láttunk a megnyitás alkalmával.

E két tényt azért említem fel, mert ez bizonyosságul szolgál annak, hogy a referensek éppen nem keresik a pajtáskodás kitüntetését (mert az írók nevezetteknek bizonynyal barátai), hanem az úgy, mint olyan foglalkoztatja vala őket, a kiállítást egy magasabb szempontból tekintették s tették meg reflexióikat.

Mínthogy azonban már felemlítettem a kiállításon kitüntetettek névsorát: ezen kezdem bírálati megjegyzéseimet. Sok kiállításon voltam már, elkezdve az 1873-ban Bécsben tartott világkiállítástól le egész a Besztercze-Naszódország fő- és székvárosában: Décsen 1887-ben tartott országos kiállításig. Érdeklődtem mindenütt a kitüntetések kérdése iránt, legkiváltképen érdeklődtem 1885-ben a Budapesten tartott s igen jól sikerült országos kiállításnak minden irányu működése iránt. Mindezekben egy főelvet láttam érvényesíteni s e főelv az volt, hogy egy-egy kiállító egy és ugyanazon kiállításról csak *egy* kitüntetést vitt el magával.

S ezen általában elfogadott elv ellen nagyot vétett a méhészeti kiállítás szervező és intéző köre. Nem akarom levonni vagy kisebbiteni azok érdemét, a kik az eszmét tartva szem előtt, igazi házafronti és emberi ideákért lelkesedve működtek közre; sőt teljes elismeréssel adózom ezeknek. De azt már meg kell nekem engedni mindenkinek, hogy őszintén kijelentsem, miszerint nem minden intéző tagot illet meg ez elismerés.

Ez utóbbiaknak köréből indult meg a mozgalom oly irányban, hogy e kiállításon akárki megjelenhetik mézzel, viasszal, mézterményekkel stb., akár méhészt, akár nem. E határozat volt oka sok figyelemre méltó visszaélésnek, ez volt oka ama sokoldalú lehangoltságnak is, melyet az országos hírrel bíró legelső méhészek körében tapasztaltunk; ez volt oka annak is, hogy míg sok jeles méhészt alig vett észre a bíráló-bizottság, addig olyanok vonták magukra a bizottság figyelmét, kik a méhészet terén semmiféle közérdemet nem vívtak ki s ezek aztán el is harácsolnak sok oly érmet, melyet a jelesebbtől egy odavetett alamizsnával vontak meg. Ezeket a méhészet érdekében egyedül saját, önös céljaik vezették, vagy jobban mondva: a kiállítást egy oly eszköznek tekintették, mely alkalmat nyújt arra, hogy eladni való holmijöknök piacot

teremtve, feltétlenül csak saját magok érdekét vigyék előbb. — Tudok rá esetet, hogy mástól potom áron vásárolt méhészeti cikk magas áron volt eladásra jelezve.

Azt hiszem, az ily eljárás által a kiállítások iránt táplált bizalom, az érdeklődés jövőre nézve csökkenni fog, de csökkenti a hazafias eszmékért és közügyért lelkesedő legkiválóbb vezérférfiainak ügybuzgalmát is. Ha a kiállításban ily tapasztalatokat gyűjtött a vásárló s ezeket az annyi tapintattal közreműködő és minden fáradságra és áldozatra kész ker. muzeum mélt. igazgatója Németh Imre tudomásul veszi: bizonyynyal kifogásolandja a hazai ipar- és kereskedelem kárára működő ily eljárást, s félő, hogy jövőben ezen egoisták miatt még az ügyet általános hazai érdekűnek tekintő férfiak is csorbát fognak szenvedni a közérdekben tanúsított sikerük végeredményében.

Az irigység nem szól belőlem, mert nem kerestem se dicsőséget, se érmet; de a miként a nagy római nyíltan kimondta, hogy: »Carthaginem delendam esse censeo«, úgy hangsúlyozom én is, hogy a vezérszerep közügyeknél nem oly kezekbe való, kik minden tettük és lépésükért hasznot, sápot lesnek.

Jövőre nézve tehát kívánatos volna úgy intézkedni, hogy a kiállításokról minden kiállító, bármily sok irányu érdeme is van, csak egy kitüntetést vihessen el; kívánatos volna kimondani, hogy a méhészeti kiállításon nem méhészek, tehát kereskedők és iparosok méhészeti kitüntetésre nem számíthatnak. E két pont alatt azután sok oly kérdést lehetne megoldani, mely ez alkalommal nem egy megjegyzésre szolgáltatott okot.

Személyes kérdésekbe nem bocsátkozom, még pedig azért, mert engem az ügy s nem érdek, nem barátság, rokon- vagy ellenszenv vezetnek.*

Kankriny Dezső.

Felhívás a hazai közönséghez

Baross Gábor emlékszobrára

leendő adakozásra.

Érc-szobrot annak, a ki életében is érc volt!

Mintája az igaz férfinak, a hazafinak, a kormányférfinak.

* A cikket köszönettel vesszük s nem fogjuk elzárni lapunkat jövőben sem bárminemű — ügyeinkre vonatkozó — oly cikkektől, melyek őszinte és igaz lelkesedésről, s öntudatos, komoly eljárásról tanuskodnak. Szerk.

Kinek alkotásait hirdeti vas és arany.

A ki Magyarországot önmagához közel hozta.

A ki a honi ipart és kereskedelmet saját piedestáljára állította.

A ki vaskaput tört Dunánknak, arany kaput épített Fiuménknak.

Baross Gábor szobra legyen az utókor előtt látható jelvénye a munka megdicsőítésének.

A nép filléréiből gyűljön össze az ércztömeg, mely szobrát alkotni fogja.

A hatalmas alak, ki éltében, mint Atlasz, hordozta vállán hazáját, hordozza azt ez ércszobor alakjában is az idők végtelenjéig!

E felhívással fordulunk a nemzethez, Baross Gábor emlékének méltó megörökíthetése végett.

A nemzethez, mely életében annyi ragaszkodással viseltett iránta, halálában mélyen gyászolta, hogy állithassuk fel lehetőleg mielőbb a fő- és székváros keleti vaspályaháza előtti díszes téren azon férfiú ércz-szobrát, kinek nagy alkotásai között legnagyobb mégis csak a hazai közlekedésügy ujáteremtése vala.

Budapest, 1892. október hó 15-én.

Vaszary Kolos,

Magyarország hercegprimása, mint a Baross-szoborbizottság védnöke.

Brázai Kálmán, **Baró Podmaniczky Frigyes,** **Wahrman Mór,**
a szobor-biz. alelnöke. a szobor-bizottság elnöke. a szobor-biz. alelnöke.

J. Virág Béla, **Szterényi József,** **Tordai Kádár Kálmán,**
a szobor-biz. jegyzője. a szobor-biz. jegyzője. a szobor-biz. jegyzője.

A szoborra szánt adományokat, melyek a „M. K.“ t. olvasóitól folynak be: a szerkesztőség veszi át és fogja a kolozsvári kereskedelmi és iparkamarához beszolgáltatni — Az aláírást megnyitjuk: szerkesztő 1 frttal. Szerk.

Miket kell egy műméhésznek szem előtt tartani?

Tökéletes munka a természet által alkotott mű, mely a természet törvényeinek közreműködésével állítottatott elő. S ha megengedett neki, vagyis ha nyitva hagyatott azon ajtó, melyen a természet sötét tárházába mehet, a hol ennek titkai vannak felhalmozva, ezen művek legtökéletesebbike: az emberi ész is jogot formál magának az alkotások birodalmában.

Meggyújtja a becsvágy, nagyravágyás és lét küzdelmének fáklyáját s ezek fényénél kutatja a neki megfelelő ott rejlő titkokat, hogy kihozva onnan, céljaira használhassa. Mohón ragadja kézbe megtalált vágyát s nyomban kitűzött céljaira alkalmazza.

Valjon a becsvágy avagy a lét küzdelmének fáklyájával kutat a méhés, midőn ama sötét tárházba hatol? Oh nem. Tudvágyának lámpájába szenvedélyének olaját önti, mint öntötte Sötér, midőn »A méh és világ«-t ott megtalálni akarta. Ezt a becsvágy vagy lét küzdelmének pislogó fényénél nem találta volna meg.

»A méh és világ.« Oh de nagy problema ez! Egy világ, melynek napja nem hét, hanem csak ötszínű sugarat lövell: a munka, szorgalom, takarékoság, rend és önfeláldozásnak sugarait s ezek éltetik őt.

És te méhés, ha ezen világba hatolsz és alkotni akarsz, csakis úgy élhetsz meg, ha ezen sugarak reád jótékonyan hatnak, mert elégeti kapzsiságotad és el fenhéjázó természetedet. Kontár kezdeddel elhomályosíthatod ama nap éltető sugarait, de viszont jól alkalmazott lencsékkel összegyűjtve, megsokszorozhatod azt.

Számolj le tehát a természet törvényeivel s ezek tiszteletben tartása mellett fogj munkádkhoz.

Itt is látsz nászünnepelet s amott gazdag kéréket szorgalmasan hordó munkásokat és ez utóbbiak magtárára leső rablócsordát.

A ki szerencsés látni természetes rajkivonulást, lehetetlen, hogy eszébe nem jutna egy nászünnepelet templomba vonulása. A herék nehézkes szárnyai, mint annyi násztvivő kocsi kerekének zugása s a kedves dolgosok örömrivalgása, mint a násznép örömjaja hallatszik fülében. És oly teljes ez öröm, hogy ekkor, ennek kényezetében másnak sem ohajtanak mást; mert fegyvereket ingerlés daczára is nehezen használják. Hasonlít ez egy nászmenethez, s talán azért is rabja némely méhés, hogy méhészkedésének alapköve: a természetes rajkivonulást élvezhetni.

A gazdag kéréket hordó munkások? Ezek a szorgalom, a munka jelképei, mert ők magyarázzák meg legjobban, hogy »az idő pénz«, pedig a valutát nem ismerik. Hasonlítanak ők a meggyújtott gyertyához, mert lángjuk: a példátlan szorgalom, s ha kontár kezded ki nem oltja, egyfolytában emészti fel anyagát, szer-

vezetüket. És mindezt nem önérdékből, de talán még nem is a létküzdelemért teszik, hanem igen is azon magasztos adomány kifolyásából, hol mindezek megszűnnek; teszik ama simbolumért, hogy: a méh a munka és szorgalom jelképe. Ide utalja a természet magát az embert is, midőn egy alsóbb rendű teremtmény, néha általa féregnek tekintett állatnak magas tulajdonát állítja szeme elé, hogy mint magasabb lény a consequentiát levonja. Nagy igazság ez. Tagadd meg tőle ember a magasabb alkotást!

A rablócsorda? Ez a létküzdelem jelképe.

A természet csak létet adott, de ehhez, mint működő lényt, egyuttal felruházta oly tulajdonsággal is, melylyel azt biztosítani tudja. Tehát küzd a létért, mert az enyészet oly sötét pont, melytől minden lény önkénytelenül fél. Dolgozna, ha tudna, de ha nincs... létét egy másik enyészetével is biztosítja. Ez a létküzdelem, a rablás, mely elődbe állítja, hogy: inkább én, mint te.

S ha behatolsz ezen világba, hol saját létedet ezen három igazság alapján látod vezérelhetni, ne légy merész. Hisz életed leghőbb vágya nászünnepélyed megérkezése s ama jó kívánságok teljeseése, melyek élted, megalkotott családod boldogságának ohajai. A lét küzdelmét ekkor nem ohajtja senki.

Nem lehetsz tehát közömbös egy méhcsalád nászünnepélye iránt, hanem azt mentől előbbre segíteni vágyodnak ismered. Ez alapja a méhészetnek is. És látjuk, hogy a ki ezt sietteti, néha a mûméhész ennek megakadályozója. Kimondja nagy bölcsen, hogy: nekem családszaporulat nem kell, hanem összerővel egy kamarába halmozzátok munkásságtok gyümölcsét. Azonban úgy jár ő, mint azon gazda, ki sok kalangyájának beraktározására kiállítja ugyan a fogatokat, de mikor egymás hátán tolongva ezek megérkeznek, csak egy asztagra mutat: ide rakjátok. Ellentétbe áll ama nagy igazsággal, hogy: »egy helyet egy időben csak egy test foglalhat el.« Érölteti munkáit lehetetlenségre. Valjon nem jobb lenne-e ezen igazság ismeretével csak annyit állítani asztagjához, a mennyi teljes munkát fejthet ki; valjon nem jobb lenne-e a méhésznek tudatlan rögeszméjét legyőzve, túlnépes családját megosztani s a munkaerőt kiaknázni? Megosztani? Ez másodmunka: múraj. Tehát nem tökéletes. Nem, mert emberi ész kombinálta, ellesye a mestert, a nagy természetet,

Tekintsünk meg egy, a telelésből kellő néppel, de csak annyi élelmi készlettel kikerült méhcsaládot, mely az éhhalál ellen nagyon biztosítva van, de kellő eledellel a család gyarapításához nem rendelkezik, hogy mit tehet egy méhészt.

Egy ilyen családnál a fajfentartási vágyat, vagy mondjuk ösztönt, legyőzi a mindennél erősebb létfentartási ösztön s szaporításával csak odáig hatol, hol önléte biztosítására a tilalomfa felállított. Menjen azonban a méhészt segítségére és látni fogja, hogy mily gyorsan dönti le ama tilalomfát. Vágya, mondjuk ama második ösztönének kielégítésére a kellő eledel-nyújtással megérkezvén az alkalom, meglátjuk a méhet: a szorgalom jelképét.

Ekkor már megváltozik s a létet áldozza fel a fajfentartásnak, az öröklétnek. Nemzedékében él. Munkás kezébe alkotónak véled, pedig ezen lények előállításában csak mint segédeszköz működött közre. S ha műved eredményében elbizakodva, túlnépes családot megosztásához fogsz, a műrajzoztatáshoz, ez utóbbi sikerülése esetén is öndicsériárával élsz. Műrajt készíteni, s plane, mentől complicitabbat, ez a vágya majdnem minden kezdő méhésztnek. Még nem is ismeri témáját és mester akar lenni. Vezérszerepet játszik a természet törvényeivel szemben s rájuk parancsolja akaratát. Lehet így méhészkedni? Oh nem, mert a szakértő méhészt is csak inas a nagymester, a természet előtt.

De hatoljunk csak be kissé ezen alkotásnak, a műrajz-készítésnek alaptörvényébe és lássuk, ha nem-e maga a természet a mester?

Minden méhtörzs természetsszerűleg fajának fenntartására törekszik, s ennek, ha erre viszonyai elég kedvezők, új család alkotásával, tehát kirajzásával eleget is tesz. Ezen alapszik munkássága, mert hol a fiasítás hiányzik, mint a rajzás előfeltétele, ott a munkakedv is lazább. Sőt nem egy példa mutatja, hogy a fiasítás nélküli — anyátlan — család még saját léte fenntartásáról sem gondoskodik, mert magát a zordon tére eledellel el nem látja. Balga hit tehát fiasítás nélküli — anyátlan — családdal mézélésre dolgoztatni; helytelen azon eljárás, hol a méznyerés reményében a családöt anyátlanitjuk. Mert ha igaz is az, hogy a család munkásságát első ízben fiasítása veszi igénybe, épen oly igazság az, hogy ennek nem létében munkássága csökken és aránytalanul kedvezőtlen. —

Négy-öt napot meglophatunk tőle, míg a család a még fedetlen fiasítás teljes reményében szeretett anyának eltávolítására nem gondol; de ekkor a fiasítás hiánya felébreszti benne az anya utáni vágyat s anyát akar. Nevel is magának, s miért? Igen azért, mert nem látja a czélt, mely felé önkénytelenül törekszik, nem látja a fiasítást, melyért munkásságát áldozza és hanyatlik kedve. Új erőre csak új anya emeli, mely talán későn, de újból megmutatja a czélt.

A műraj alaptörvényeiről akartam beszélni, s ime, az emberi vágy céljára, a méznyerésre jutottam.

Igy jár a méhészt. Rajt készít akkor, mikor mézet akar nyerni és megakadályozza a rajt, mikor mézet akar nyerni.

Valjon nem egy pontra jutunk-e ezen ellentéttel? De igen is, mert mézet nyer az, ki okszerűen rajt készít, és mézet nyer az, ki okszerűen a rajt, rajzást megakadályozza. Rajt csinál az oly családból, melynek fiasítása oly terjedelmű, hogy a család munkásságát felemészti. És megakadályozza azt, melynek népe ezen munkára lekötve nincs.

Méhészeti igékkel a túlterjedt fiasítást táplálni nem lehet, hanem igen az összerő munka gyümölcseivel.

Vitatkozik két szenvedélyes méhészt, hogy melyik jobb: a természetes, avagy a műraj. És látjuk, hogy mindkettőnek igaza van. Igaza azért, mert ez utóbbi nem műrajt, hanem természetes rajt mutat be. Nem erőszakolt, nem erőlködött művet, de a természet által már előkészített olyat, melyet pillanatnyi akadály természetes folyásában akadályozott.

Valjon ki a mester, nem a természet-e, melynek törvényeit ez át nem hágtá? Itt látjuk ezen kontárkodásnál: hogy tökéletes munka a természet által alkotott mű. És tökéletes lesz műved, illetőleg segédkezésed akkor, mikor műved kivitelére vezérül a természetet hívod.

Műrajnak nevezem tehát csak azon rajokat, melyek tudatlan kézzel erőszakkal állítottak elő és természetes rajnak azokat — habár a szakértő kéz közreműködésével állítottak is elő — melyek egy raj előállításához a megkivánt alapfeltételekkel bírnak.

Mily balga eljárás az, mikor egy méhészt méznyerés szempontjából túlnépes és fiasított törzsét tengésre kárhoztatja. Nem kell neki törzs-szaporulat, hanem csak méz. Ha azonban a termé-

szet csalhatatlan törvényeit ismerné, balga eszméjétől hamar eltérne. Mert látná, hogy a szakszerűen működő igen gyakran éppen ennek ellenkezőjével, a törzs-szaporítással tesz szert mézre. Látni fogja, hogy a rajzásban megakadályozott méh családja nemhogy felesleget ad, de sőt téli készletét is alig szerzi be. Túlterjedt fiasítása fel-emészti azt. Midőn azonban a zordon tél eszébe jut, túlnépes családja erőfeszítéssel igyekszik magát biztosítani. És ebben a küzdelmében megfogyva, oda apad le, hol egy megosztott család népe áll; de táplálékkal télire akkor sem rendelkezik. Egy oly család rajzásának megakadályozása, mely rajzási előkészületeit már megtette, egy a sisifusi munkával. Mert, bár hányszor hengerítjük fel a hengerkövet a hegytetőre, újból legurul az. Rajzási ösztönét elfojtani egy a család munkakedvének megölésével. Ha ez irányban halad, ne szüntesd meg munkáját, hanem aknázd ki, mert ebben rejlik — bár megmagyarázhatlanul — amaz igazság, hogy: »hagyd mentére.« És hagyd mentére, mert itt rejlik a természeti igazság. A cél előtte lebeg, s ahhoz a már megkezdett, előtte már ismeretes eszközzel akar eljutni. S ha elfojtod vágyát, bizony nehezen oltatsz bele mást. Célhoz jut ő így, mert jobban tudja a lét- és fajfenntartási törvényt, mint te és biztosítja azt. Ezt akarod te is, méhész; ezért fordulsz hozzájuk, kiaknázni a túlszorgalmat léted biztosítására. Hogy pedig ezt tehessed, ne légy túl-önző, ne erőltess a lehetetlent, hanem a természeti törvények tiszteletben tartásával törj célod felé; mert tökéletes munka a természet törvényei által alkotott mű. Tökéletes műved akkor, ha ezek közreműködésével állítod elő.

Zágoni József.

Teendők a méhesben.

A tél már megmutatta hatalmát, a fákról lerázta a lombozatot, a mező virágai mind elhullottak, a levegőt a meleg időszakban betöltő milliárd apró élő lények elhuzódtak téli búvhelyeikre, — és méheink is csak néha-néha dugják ki fejüket az enyhébb napok déli óráiban, hogy szemlét tartsanak, valjon tanácsos-e a jól védett lakhelyet elhagyni, bárcsak néhány pillanatra is, hogy friss levegőt élvezve, egy kis körületekintés után, huzódjanak vissza a téli álomra.

Eme tartózkodása méheinknek szabja most már meg teendőinket is. Ők maguk is a nyugodalmat keresik: tehát mi se za-

varjuk őket! — Ha azonban mégis van teendőnk a méhesben, azt csak a körülmények igazolják. Ilyenek: eltávolítani a méhesből minden olyat, a mi az egereknek vagy talán még a téli madaraknak is kellemetessé tenné a méhesben való tartózkodást. — Ezt pedig tegyük azért, mert ha a kaptárokba egyenesen be nem hatolnak is, de az azok körüli folytonos mászkálás és kopácsolás által zavarólag hatnak a méhek nyugalma.

Zavarólag hatnak a méhekre a méhes közelében levő fák téli szelek által előidézett egymáshoz való surlódásuk által is. Ha ilyet veszünk észre, azt is szüntessük tehát meg.

A méhek jó telettésének egyik üdvös feltétele: az egyenleges hőfok is. — Ezt sok méhész az által véli elérni, ha méheit télire pinczébe vagy más zárt helyre viszi át. — Hát hisz ez is megengedhető, ha a feltételeknek megfelelnek a zárt helyek, t. i. hogy a méh semmiféle élő lény által nem zavartatik és teljesen sötétben van, úgy azonban, hogy a hőmérő soha se mutasson 6 plus foknál többet.

Ámde egy nagy hátránya van ezen eljárásnak, s ez az, hogy csak egy kissé terjedelmesebb méhesben már nem érvényesíthető.

Legjobb azért — a mit már annyiszor hangsúlyoztunk — jó erős törzsekről gondoskodni, jó kaptárokat beszerezni, a méhest lehetőleg légvonatmentesnek csinálni s itt hagyni a kaptárt vagy kast. — Itt fel-felkeressük őket a téli nyugalom idején, meghallgatjuk, hogy adnak-e életjelt, s a röplyukon benézünk, hogy a netalán ott levő elhullottakat a kijáratból eltávolítsuk.

Ha teendőink még vannak ezeken kívül is: ezek már csak előkészületek a jövő évre, miről más alkalommal. **Kralovai.**

Egyesületi élet.

Az Erdélyrészi Méhész-Egylet igazgató választmánya f. hó 12-én gyűlést tartott, melyen elnökölt Bodor László I. alelnök, jegyzett Szentgyörgyi Lajos főtitkár; jelen voltak: Gebhardt Döme pénztárnok, Zágoni József, Turcsányi Gyula stb.

Elnök jelenti, hogy a kiállítás megtartásáról kíván a bizottság, de kiváltképen annak erkölcsi eredményéről beszámolni. Rámutat különösen a lapokban már megjelent közlésekre, melyek egyhangulag elismeréssel viseltetnek az elért sikerek iránt. Jelzi,

hogy az Erdélyrészi Méhész-Egylet kebeléből több mint hatvan kiállító jelent meg a nagy jelentőséggel bíró nemzetközi kiállításon. A személyes képviselő is elismerést érdemel.

Az egyesek kitüntetéséről e helyen kevésbé fontos az eredmény, de nagy jelentőségűnek tekinti azt a tényt, hogy mint egyesület, csak az Erdélyrészi Méhész-Egylet jelent meg a versenytéren kitűnőnek elismert műlépgyári készítményeivel, eczetével és italival. Ezen egyesületi törekvést méltányolta is a kiállítási bizottság az által, hogy egyletünket aranyérem és dicsérő oklevél kitüntetésben részesítette. Az elsőt kitűnő gyári készítményeiért, az utóbbit a méhészet érdekeit szolgáló irodalmi eredményeiért.

Ezután pénztárnok jelenti be a kiállításra vonatkozó kiadás eredményét, úgy, a mint az ma áll, jelezve egyuttal, hogy végleges eredményről még nem tehet jelentést, a mennyiben kiállítási végleges leszámolás még nem eszközöltetett.

Választmány az elért eredményeket örvendetes tudomásul veszi s a közreműködő rendező bizottságnak fáradozásaiért köszönetet szavaz.

Ezután bejelenti elnök, hogy a Méh. Közlöny szerkesztője, Turcsányi Gyula szembetegsége miatt, mely a tuleröltetés következtében igen veszedelmessé válhatnék, a Méhészeti Közlöny szerkesztésétől visszavonhatlanul visszalépését jelentette be. A választmány Turcsányi visszalépését sajnálattal tudomásul veszi, de az új szerkesztő személyére vonatkozó megállapodást egy — f. hó 19-én tartandó — ad hoc gyűlésig elhalasztja.

Majd több folyó ügy megbeszélése, ezek között a télen át eszközözendő rendes tanítás képezték a gyűlés tárgyát.

Végül a választmány még örvendetes tudomásul vette a helybeli tanító-képezdei igazgatóság abbeli intézkedését, hogy a méhészet elméleti és gyakorlati oktatását az intézetbe bevezette s ennek vezetésével egyletünk derék főtitkárát, — Szentgyörgyi Lajost — bizta meg.

i.

Vegyesek.

— *Lapunk jövőjére* nézve jelezzük, hogy a szerkesztő személyét illetőleg új év után változás fog beállani; mert Turcsányi

Gyula nagymérvű szembetegsége miatt visszavonhatlanul kénytelen visszavonulni a sok szemerőltetéssel járó szerkesztői teendőktől, mely elhatározásáról az igazgató választmányt f. hó 12 én tartott gyűlésen értesítette is.

— „Maros-Vásárhely és Vidékének Méhészköre“ által lapunk mult számában közölt felhívást a nevezett kör tagjai figyelmébe ezuttal is ajánljuk, s az abban foglaltakra a felelet beküldését megsürgetjük. — A »Maros-Vásárhely és Vidékének Méhészköre« elnöksége.

Pénztárnok nyugtázása.*)

I. Egyletünkbe belépett	Csergő Venczel	Nemes József
uj tagok:	Csergőfi József	Orbán János
a) Rendes tagok:	Csirádi János	Oroszlaki István
Apáthy Miklós	Danisch János	Osváth Domokos
Fitz Bódog	Deák Lajos	Osváth Albert (II)
Franczen Mihály	Dicső Lajos	Papp Endre
Herepei Gergely	Dotler Sándor	Papp Ferenc (I)
Komenda István	Dobai Ferencz	Páska Simon
Kuszka László	Emrich Mihály	Platta Antal
Loy Tóbiás	Fosztó László	Petres József
Papp Miklós	Fülöp Sámuel	Radler Hedvig
Székely Jenő	Gáspár Antal	Rákosi György
Sztuhlik Lajos	Göncz Károly	Réthi Dezső
Thamó Gyula	Gönczi János	Sebestyén József
Tönköly Imre	Gunesch Friedrich	Soós László
Vékony Antal	Gyárfás Endre	Stefanie Lajos
Zudor Árpád	Dr. Győrffy Rezső	Szabó Lajos
b) Köri tagok:	Hamborszky Gyula	Szabó Miklós
Agyagasi Vidor	Henter Pál	Szánthó Károly
Dr. Agyagási Károly	Hofman Jenő	Szilágyi József
Ajtai Géza	Hnyadi Imre	Szilágyi Rezső
Bányai Béla	Kerekes Sámuel	Szentgyörgyi Dénes
Bartha György	Keresztesi Miklós	Ij. Szentgyörgyi Tamás
Bartha Gyula	Kis György	Turai Vince
Bartók László	László Gyula	Vadadi Géza
Bányai András	László György	Vajda Miklós
Benke Mór	Lakatos Károly	Vályi Elek
Benkő András	Mártinovits Miklós	Zakel János
Beregszászi Albert	Márton János	Zsigmond Albert
Beteg Károly	Máté Elek	Zsigmond Ferencz
Dr. Bod Aladár	Ij. Medgyesfalvi László	Népiskola, Oláh-Lápos
Bortnyik Sándor	V. Mészáros Endre	Marosvásárhelyi és Maros-
Burghardt Károly	Molnár József	Tordamegyei Gazd. egyl.

* Ezen rovatot t. tagtársaink saját érdekükben is figyelemmel kísélni sziveskedjenek.

Szerkesztésért felelős: **Turcsányi Gyula.**

Nyom. Gámán J. örök. Kolozsv.